

заедно

енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 64 - юни 2009

Петдесятница

Изглежда много трудно да се говори за Светия Дух, ние дори не знаем Неговото име. Уж е трудно да се доближим до тайната на Светия Дух, а от друга страна нашия път към Бога, както вярваме започва точно от Духа. Само благодарение на Него можем да разпознаем в Христос Господа и Месията. Всяка една изказана от нас дума само благодарение на Духа, намира своята мощ.

Тогаваш Светия Дух остава толкова често недостижим то не е затова, че е далеко от нас, а затова че е толкова близо, като въздуха, за който въобще не мислим даже забравяме, но без него няма живот. Бихме могли да кажем, че Той е като огън, който превръща парче твърдо дърво в светлина и топлина, но няма как да задържим пламъка, как да го хванем. След огъня ще остане само въглен.

Често се питаме дали съществува начин, път по който бихме могли да стигнем до Духа?

Невероятно е но съществува. Свети Йоан евангелист представя Светия Дух като дар на Възкръсналия Христос, давайки на учениците си властта да опрощават греховете. “А Исус пак им рече: мир вам! Както Ме Отец прати, тъй и Аз ви пращам. И като рече това, духна и им казва: приемоте Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат”. (Йоан 20,22-23) Това означава, че можем да докоснем Духа преди всичко задълбочавайки се в Божието милосъдие. Няма защо да се учудваме, защото точно Духът ни дава живот. Той действа заедно с Отца, възкръсвайки Сина му. Следователно трябва да присъства навсякъде където любовта запалва нов живот. Духът на светостта е във всеки едни избор на нашата свобода, който чрез едно смело „да” на Божията воля ни уподобява на Христос.

Светия Дух често е наричан Сътворител, защото отново и отново пробужда в хората живота у Бога. Утешител това е още

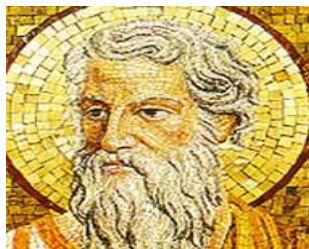
едно негово име, което Исус ни представя в евангелието. Човек има нужда от утешение, от радост, от мир, всичко това влиза в неговото сърце благодарение на Светия Дух. Проблемите, често изгубване на смисъла на живота, липсата на надежда, неща с които човек се занимава всеки ден, правят тъй, че трябва да помислим за моменти в които сме опитали Божията радост, Божият мир. Всеки миг на нашия живот е изпълнен с присъствието на Светия Дух, трябва обаче да го забележим. Да се молим приготвяйки се за празника Петдесетница, да не липсват никога в църквата хора които искат и жадуват за Словото Господне. Този празник наричан също пролет на Църквата да пробуди в нас желанието да приемем в нашите сърца Светия Дух. Заедно с Него да викаме “Абба - Отче”, да молим за неговите дарове, които Бог щедро иска да ни даде, обаче ако ние не ги искаме, не може да наруши нашата свобода. Дар на мъдростта, знание, сила, разум, съветът, благочестие, страх Божии, да изпълнят нашите сърца и нашите души, така да станем свидетели и ние както Апостолите на Възкръсналия Христос. Да осъзнаем божественото Му присъствие в нас, това значи да осъзнаем неограниченото съкровище, което притежаваме. Светия Дух е в нас, за да издигне нашето човешко естество към неограничена висота. Да се оставим да бъдем ръководени от Него, да не Му отказваме нищо! Благодатите, които са предназначени за нас, образуват една верига, която само нашата съпротива и липса на вяра могат да скъсат.

Ела Свети Душе, промени зимата на нашите души в Твоята пролет. Изправи нашите криви пътища, попълни нашата празнота. Очисти ни от гордостта, умножи нашето смирение. Разгори в нас любовта. Направи така, да видим себе си както ти ни виждаш, да можем да познаем Тебе и дай ни да бъдем щастливи според думите които Ти си казал: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога”.

Сестра Йола

Павел: кой беше той?

9-та част

От миналата година започнахме да се запознаваме със Свети Павел Апостол. Приближава края на годината посветена на “Апостола на народите”. На 28 юни ще приключи юбилеят по случай 2000 години от раждането му. Тази година ни даде възможност не само да се запознаем по-добре и по-дълбоко със Свети Павел, а и да се приближаваме до Онзи, Когото той проповядваше: Исус Христос.

Разгледахме историята му, видяхме Исус през неговия поглед, слушахме неговите уроци, учихме се от неговите думи.

Искам да приключим с тази статия, посветена на много важна тема на хоризонта на Свети Павел: Любовта.

Свети Павел Апостол наблюдава постоянно как Бог обикна света толкова та да даде Себе Си. Пред Любовта, с която Бог ни обича, човекът не може да остане безразличен, а трябва да отговаря със същата Любов към Бога и към другия човек - нашия брат, нашата сестра: “живейте в любов, както и Христос ни възлюби и за нас предаде Себе Си” (Еф 5,2).

Любовта за него не е само едно чувство, което имаме към другия, а част от нашето естество. Човешката любовта е огледало на Божията Любов, защото по неговия образ и негово подобие ние сме създадени. Тогава тази любов трябва да бъде чиста, бистра, без никакви петна, каквато е Любовта, която е Самия Бог в Себе Си “защото любовта Божия се изля в нашите сърца чрез дадения нам Дух Светий” (Рим 5,5).

Животът в общение с Божията Любов става много силен и няма да има край и нищо не може да ни раздели от Нея: “Кой ще ни отлъчи от любовта Божия: скръб ли, притеснение ли, или гонение, глад ли, или голотия, опасност ли, или меч?... Но във всичко това одържахме преголяма победа чрез Оногова, Който ни възлюби.” (Рим 8,35.37).

Свети Павел ни увещава да живеем в любовта:

Как е нашата любов? Безвъзмездна ли е или не? Обичаме ли за да получим нещо обратно? Лицемерна ли е нашата любов? Обичаме ли, за да бъдем собственици на другия? Обичаме ли до една граница, до един даден момент или дадена ситуация? Колко царува гордостта пред нашата любов?

Да прочетем една страница от първото послание на свети Павел до Коринтяните (глава 13) и сравним нашата любов с тази, за която той ни говори, за истинската християнска любов:

“Да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом любов нямам, ще бъде мед, що звънти, или цимвал, що звека. Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да преместям, - щом любов нямам, нищо не съм. И да раздам всичкия си имот, да предам и тялото си на изгаряне, - щом любов нямам, нищо ме не ползува. Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордее, не безчинства, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява. Любовта никога не отпада, а другите дарби, ако са пророчества, ще престанат, ако са езици, ще замлъкнат, ако са знание, ще изчезнат. Защото донейде знаем и донейде пророчествуваме; но, кога дойде съвършеното знание, тогава това "донейде" ще изчезне. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мислех и като младенец разсъждавах; а като станах мъж, оставих младенческото. Сега виждаме смътно като през огледало, а тогава - лице с лице; сега зная донейде, а тогава ще позная, както и бидох познат. А сега остават тия три: вяра, надежда, любов; но по-голяма от тях е любовта”.

С едно изречение можем да кажем: “всичко у вас да става с любов” (1Кор 16,14).

Да се поздравим на края на тази юбилейна година с думите на свети Павел: “Благодатта на нашия Господ Исуса Христа, и любовта на Бога и Отца, и общуването на Светия Дух да бъдат с всички вас. Амин.” (2Кор 13,13)

Отец Валтер Горра

„Нашето Отче“ чества 10 години от ръкополагането му за свещеник

Да, така започвам – с „нашето отче“, защото вярвам, така го чувстваме всички. Трябва да си призная, че пристъпих с голяма несигурност (обяснима, разбира се) към това интервю с о.Валтер. Бях поразена обаче, от искреността и дълбочината, с която той отговаряше на въпросите ми. Постепенно усетих, че се чувствам не толкова като „журналист“, а като приятел, на когото се споделя. Интервюто се превърна в разговор. В контекста на сегашното предизборно време, когато сме свидетели на много „интервюта“, аз неволно съпоставях начина, по който политиците ни говорят и този, по който о.Валтер ми въздейства. Нямаше повърхностни отговори, нямаше неискреност. Имаше едно „отваряне“ пред мен, една голяма вяра и убеденост в това, което говори и една невероятна дълбочина на отговорите. Макар и да сте сигурни в това, ето убедете се сами:

Знаем, че изпращането на свещеник в чужбина (мисионерството) е въпрос на личен избор. Така ли е?

Да, така е. Трябва да го чувстваш като част от себе си. Да изпратиш някого, който не чувства духа на мисията не е редно, няма да се получи резултат. За мен не беше трудно и „трагично“ това решение. Още като малък си представях, че бих могъл да отида в друга държава като ветеринар например и да лекувам, застрашени от изчезване екзотични животни

А изборът на България, твое желание ли беше и ако, да - защо избра да дойдеш в България?

Това е дълга история. Още с влизането ми в манастира, а и преди това, в мен имаше желанието да отида някъде мисионер. По принцип гледах постоянно към Африка. Знаех, че пасионистите имаха мисия в Индонезия и се заинтересувах от

възможността да отида там след ръкополагането ми за свещеник. В разговорите си с тях обаче, разбрах, че там няма нужда от нови мисионери и ми предложиха България, защото тя се отваряше отново за вярата. Това беше 1992-93г. и в България вече беше паднал комунистическия режим.

А Африка?

Когато ти предлагат нещо и ти казват, че там има нужда, защо да търсиш друго. Африка беше само едно желание, но желанието винаги трябва да се съпоставя с реалността, с нуждите, с това, което е около тебе.

С какво те привлича Африка?

Африка е континент, който винаги много ме е привличал - заради природата, бедността и нуждите, които имат хората там.

Бил ли си там?

Като турист да, но преди много години.

Романтично?

Да, особено като си по-малък, гледаш тези репортажи, документални филми и си създаваш представа за едни много хубави места от една страна, но от друга - с много проблеми. Но после, когато се доближиш до хората навсякъде, разбираш, че проблемите, нуждите са също навсякъде. И когато ми предложиха тогава България, няхах нищо против. Приех тази идея и я оставих там (в ума и сърцето си). Беше 1992г.

Знаеше ли нещо за България?

Това, което се изучаваше в училище.

А след предложението, прави ли някакво проучване?

Да, започнах да се информирам - запознах се с историята на страната, с образа на епископ Босилков. Чух и свидетелствата на първите мисионери тук - о.Ремо, о.Фортуна, о.Марко и др. Разговорите със суперриорите ми също продължиха. И когато дойде момента да се предложи нещо, аз пак предложих България.

Идеята ти беше за България въобще или точно за Русе?

България въобще. Знаех разбира се къде са другите мисионери - о.Ремо, о.Фортуна, но моето желание беше да дойда някъде в

България.

Добре, кога разбра, че ще си в Русе?

Когато пристигнах в България, нямах конкретно място. Около година трябваше да се запозная с езика (в гр.Русе) и няколко месеца ходех да служа по различни енории - там където имаше нужда. Това е хубаво, защото се запознавах с всички реалности, с различни хора, с енориите.

Кой беше първият ти ден в България?

4 август 1999г. Отначало (за няколко седмици) бях в с.Ореш.

Представям си шока с диалекта там! Но всъщност тогава на теб ти е било все едно.

Да, имаше някои хубави ситуации с диалекта. Особено в началото, когато започнах да изповядвам хората от селата. Всички ми казаха „Ходя редовно на чърква... Ходя редовно на чърква.” Аз се чудех какво е толкова лошо на „чърква”, че всички се изповядват така. Накрая питах какво е това „чърква”.

Какво си спомняш от първия ти ден в Русе?

Първото ми впечатление не само от Русе, но от България въобще, беше за едно „сиво място” - големи сиви блокове, стара аерогара, празни магазини. Тогава България беше много „назад”. Но това е 1998г. Това е първото ми идване и беше за 3 месеца.

Всъщност на 29 юни 1999г. ти си ръкоположен за свещеник. До идването ти в България на 4 август, отслужваше ли литургии в Италия?

Да, всеки ден - на различни места в моя регион - Аbruцо, в моята енория.

Имало ли е момент, когато ти се е искало да се върнеш, да се махнеш оттук?

Има моменти, когато се питаеш дали това е твоя живот, дали да продължиш. Според мен, това са въпроси, които е нормално да имаш. И добре е да ги имаш. Трябва да видиш дали, въпреки тези въпроси, ти си готов да продължаваш напред. В труден момент се питам „Кой ме кара да продължа, свободен съм да се върна назад.” Там е твоето призвание - пред тези моменти.

Въпросът ми е не е толкова за трудните, сложни за решаване ситуации. По-скоро, чувствал ли си, че е безсмислено това, което вършиш?

За да стигнеш дотам, означава, че се отказваш от това, за което ти си призван. В този смисъл, да казваш, това е безсмислено, означава, че не си разбрал добре това, което е мисията на свещеника. Точно вчера, със сестрите тълкувахме един откъс от Библията - последните думи от Евангелието на Марко. Там Исус се явява на своите апостоли и казва: „Идете по целия свят и проповядвайте Евангелието на всяка твар”. Преди няколко седмици пристигна група от една асоциация от Германия. Коментираха това, че в Италия има големи общности в енорията, много младежи, много дейности, т.е. постоянно е жива енорията, а тук енорията е малка, малко хора и т.н. Аз отговорих точно така: „Не е важно колко хора има.”. Така аз точно отговарях и на това Евангелие. „Отивайте и проповядвайте Евангелието на всяка твар”, означава, че е достатъчно да има един човек и на него ти трябва да проповядваш Евангелието. Това е мисията на свещеника.

Да се върна на твоя въпрос. Дори в моменти на отчаяние си давам сметка, че ако моята работа е безсмислена, то са безсмислени жертвата на Исус и планът на Бога, както в момента, така и в миналото, и бъдещето. Дори и да почувствам нещо такова, то е много мимолетно. Дълбокият анализ ме връща отново на правилния път, определен за мен.

10 години. Бързо или бавно минаха те за теб?

И бързо, и бавно. Бързо, защото не съм усетил как минаха. Като, че не можах да „вкуся” времето изцяло, ден след ден 3650 дни и също толкова, а и повече литургии, в служба на Бога. В същото време бавно, защото, ако се върнеш назад и анализиращ ден по ден, виждаш, че историята „расте”, както къща, тухла след тухла. Ако гледаш като едно цяло - е бързо, ако мислиш за всеки ден - е много. Аз мисля, че нещата не трябва да се гледат глобално, а в детайли. Както, когато говорим за група от хора. Група хора е нещо, което не

съществува. Съществуват хора, които са заедно - човек след човек и човек до човек. Същото е и за годините.

Колко души присъстваха на първата ти литургия в Русе?

Първата ми литургия, която служих сам беше през ноември месец. Започнах с литургия през седмицата, когато (и неделя) нямаше много хора. А през седмицата понякога нямаше никой. Помня, че някои литургии през седмицата ги служехме на италиански, защото бяхме само аз и сестрите. Това бяха трудни моменти, защото ти отваряш църквата с надежда, че някой ще дойде и никой не идва. Не е хубаво, ти живееш с тази надежда всеки ден. От друга страна обаче, ти разбираш още повече това, което е ценността на самата литургия. Литургията, която ти свещеникът служиш в онзи момент, независимо колко хора има. Ти не служиш само за тези хора. Ти служиш заради това, което остави Исус Христос. Едно нещо, което е по-велико, най-великото нещо, което може да съществува и ти в момента, когато си на олтара, не представяш пред Бога само онези, които са там - един, двама или много повече, а цялото човечество и себе си. Следователно, литургията не е нещо, което е „затворено“ само за участниците в нея. Тя е много повече. Можем да кажем, че литургията е за цялото човечество, но за цялото човечество за всички времена – за тези, които са сега, онези, които са минали и тези, които ще дойдат.

Усети ли, че хората те приемат?

Да. Трябва да кажа, че обичам България, то е и заради това. В началото заради езика, контактите ми бяха трудни. Но ти гледаш очите на хората, ти гледаш усмивките, ти гледаш ръцете, които ти подават и т.н. и разбираш, че те приемат напълно, с голяма радост.

Тъй като по това време в църквата нямаше много млади хора, предполагам, че първите ти контакти са били с нашите майки, бащи, баби и дядовци?

Още в самото начало разбрах нещо. За по-възрастните хора, за тези, които са свидетели на онези трудни времена, когато са забранили ходенето на църква, когато техните свещеници и

сестри са били изгонени от България, за тези хора радостта беше голяма. Аз разбирам тази радост, след като са преживели загубата на онези, които са се грижили за тях духовно и са останали сами. И моментът, когато започват да идват нови свещеници и сестри, за тези хора не е просто „Ето, идва свещеник“, а „Идва още един нов свещеник“. Това е радостта им от новите времена в България.

А според теб на какво се дължи фактът, че днес църквата е пълна?

Отговорът е сложен. От една страна, лесно е да кажем „Не е наше дело“ и наистина е така. От друга страна, причината е в дарбите, които Бог ни дава. Аз мисля, че преди всичко е търсенето на Бог от хората, към духовния живот, към нещо, което чувстват, че има, но все още не могат да намерят. Това от една страна – хората.

Много си скромен!

Не, но разбира се хората трябва да бъдат посрещнати от някой, който е способен да ги приеме. Всеки човек, който отива при някого, по принцип очаква нещо хубаво. Ако намери, някой, който разбира това, което той преживява в момента, той ще се отвори напълно. Като свещеници, ние имаме именно тази задача и тази отговорност. Хората от нас очакват да се срещат с Исус. Искаме или не, ние сме инструменти, призвани да улесним срещите на хората с Исус. И когато казваме, че Исус живее в лицето на другия, това означава, че живее в нас и ние можем да покажем това лице. Разбира се важна е ролята на характера на свещеника. Каква е неговата личност, в какво семейство е израстнал, какво училище е завършил.

А имат ли значение качествата на свещеника при избора на начин на служене и орден, към който да се присъедини?

Не е никак лесно, когато Бог те извика да станеш свещеник, ти да разбереш под каква форма (къде). Затова има различни ордени, конгрегации, където ти, с това, което си можеш да се включиш. Това е много важно да разбереш. Не трябва да станеш пасионист, защото познаваш отците-пасионисти, когато

чертите на твоя характер не отговарят на живота на пасиониста. **Научи ли нещо ново (и изненадващо) за себе си през този мисионерски период?**

Да, има черти от моя характер, които ме караха да мисля, че с някои неща няма да мога да се справя. Например, аз съм доста срамежлив човек по принцип и да говоря пред хора винаги ми е било трудно. Но от друга страна научих това, което Исус е казал, че когато те извика Той ти дава възможността да изпълняваш това нещо. Отначало не знаеш как. Колко пъти, четейки Библията, особено живота на пророците (много ми е интересно това) виждаме как когато Бог ги извиква, те се отказват, казвайки „Аз не мога.“, но Той казва „Вие тръгвайте. Аз ще бъда с вас.“. Това е свещенството, това го изживях и върху себе си. Ти трябва да отговориш, а после Бог ще ти даде всички инструменти. И когато се изправиш пред хората независимо на какъв език ще говориш (италиански, български), виждаш, че самият Исус ти дава кураж в онзи момент. Освен това, много важно е и това, в което ти вярваш. Тогава знаеш, че това, което проповядваш е много важно и трябва да го проповядваш.

Когато проповядваш, виждаш ли очите на хората или се абстрахираш за да не се разсейваш?

Не се абстрахирам. Не, защото ти говориш лично на всеки човек, който е пред тебе. Мога да споделя моя, а и на другите хора опит. Нерядко се случва, когато свещеникът проповядва да имаш чувството, че това, което казва е точно за тебе. Така беше и когато трябваше да реша дали да стана свещеник. Нещо, което остава в теб за цял живот. И когато се запознаеш и с други, изживели същото или с живота на светците, които са тръгнали точно от няколко думи, казани от един свещеник по време на проповед, ти вече знаеш много добре, че когато говориш, не говориш на една група. И казвайки нещо, изразявайки едно мнение, не означава, че онзи, който го чуе ще има същото мнение като твоето. Тук е богатството на словото Божие, което на мен може да каже едно, защото в онзи момент

аз живея това, на друг може да каже също нещо хубаво, но за него по друг начин. Една дума, която аз мога да кажа в проповедта без да мисля, хвърлена между другите думи, вероятно точно тази дума е важна за някого, който е там в този момент. Това знам със сигурност. Затова, колкото и да се подготвиш добре за проповедта (това е много важно; да се приготвиш, означава да размишляваш какво Бог казва преди всичко на теб самия), толкова и ми е ясно, че проповядвайки не говоря аз. Ето защо, аз по принцип не пиша проповед. Имам основни точки, които следвам, но давам възможност на Светия Дух да каже чрез мен това, което някой в църквата очаква и има нужда. Хубаво е да имаш в предвид това винаги. Ти можеш да напишеш една проповед, хубава проповед, да я прочетеш цялата и накрая да кажеш свободно две думи, но точно тези две думи, са онези, които Светият Дух ти е сложил в устата и Ти казва „Тези трябваше да кажеш, бяха достатъчни!“. Наистина двете думи са онези, които са достигнали до сърцето на някого. **Това беше следващия ми въпрос: „Как се подготвяш за неделната проповед?“**

По принцип още от предишната неделя започвам да чета неделните четива, после всеки ден чета и четивата, които са за седмицата и така те остават в мен. Стават „живо“ слово. После, нормално, намираш време (и по-рано, не само в последния ден) да ги осмислиш по-надълбоко – да ги прочетеш един път, два пъти, да гледаш дума по дума, да оставиш самото слово да ти говори. Има нужда и от това – словото да говори на теб.

По време на обучението имахте ли предмет, който ви подготвяше как да пишете проповедите си?

Не, няма такъв предмет. Дават ти инструменти, за това как ти да се доближаваш до Библията и Библията до теб, ти да ѝ говориш и тя да ти отговаря. За това има нужда от духовни лекции, не от предмети в училище. Ние пасионистите имаме задължително всеки ден един час, в който трябва да размишляваме върху Библията и по-точно върху страданието на Исус. За мен това е нещо, което много ми харесва - да търся,

да откривам нови неща заради себе си, заради моята вяра. Затова постоянно казвам „Господи увеличи моята вяра!”

Сам ли си в този час, или е групово това духовно занимание?

Сам. В първите години в манастира те учат точно това – как да размишляваш върху живота и страданието на Исус. Имаме писания от светци, които ти дават посока. Разбира се всеки от нас го живее и реализира по различен начин. Няма само една посока – да стоим затворени. Всеки избира метода.

Какви други предмети си изучавал в Университета?

Имаше различни „Теологии” - в началото и по-нататък, „Морал, “Каноническо право”, „История на църквата”, „Библията”, „Гръцки език”, „Латински език”...

По колко изпита имавте?

Уф, всяка година по 11-12. Общо над 60 за 5 години.

Пеене?

Пеене, не.

А? И откъде пееш така хубаво?

Кой?

Ти.

Това е друго нещо, което аз още не мога. В миналото винаги, когато съм започвал да пея, винаги са ми казвали да мълча. Когато бях в компания с приятели – на морето, в планината, на тренировките по лека атлетика, винаги са ме молели да не пея. Не, не, не, аз и музика, не. Опитах да свиря на китара за няколко години (само с акордите) и толкова.

Новият енорийски дом оправда ли очакванията ти относно предназначението му?

Когато дойдох търсих начин да дам по-хубав вид на църквата и мястото, където хората идват и се срещат. Защото е добре хората да се докосват до красиви неща. Всеки човек трябва да има около себе си среда, която да му „помага”. Особено това важи за църквата. Когато дойдох, тук отляво още стояха дъските от ремонтите от 1994-95г. Започнахме да чистим и да даваме друг вид на това, което беше. Минаха години и видяхме,

че помещенията не бяха достатъчни. А и къщата, беше доста „архаична”. Сега разбрахме, че тя е съществувала дори преди църквата. Осъзнахме, че започваше да бъде и опасна. В един момент, с малко кураж и малко „лудост” попитах епископа дали мога да мисля върху идеята за нова сграда. Той я одобри.

Въпросът ми беше по-скоро в тази посока: Ти направи това за да има някаква дейност, някакъв живот в енорията. Има ли го? Удовлетворен ли си?

Да, но бих искал и повече. Но този отговор бих дал винаги. Защото вярата не е нещо, което спира. И когато аз говоря за вярата, имам предвид вярата в християнската общност. Т.е ние вярваме в Бога, вярваме в Христа, но трябва да вярваме също и в това, което е църквата, в това, което е християнската общност. Аз съм силно свързан с думите на св.Павел Апостол по тази тема – църквата като тялото Христово. Това означава, че християните трябва да имат възможност да живеят заедно, да растат заедно, да се радват заедно, да страдат заедно. Това е енорията. Енорията не е само една идея. Това не е територия, където живеят заедно християни-католици, които са свързани с една църква. Не, не е това. Това определение можем да намерим в речника. Енорията е живата църква. Това са членовете на едно тяло, които са толкова силно свързани, че стават едно цяло. Тогава идеята на тази сграда е да дава възможност на хората да са заедно не само по време на литургия.

Да, дълго „интервю” се получи. Но аз не усетих, кога мръкна. Удоволствието, както се казва, беше изцяло мое!

**Благодарим ти Отче! Благодарим, че си сред нас!
Благодарим на твоите родители, че си такъв какъвто си!
Благодарим на Бог, че те има!
Честит празник и многая лета!**

Емилия Големанова

Епархийна юношеска среща

В събота - 2 май група от 6 деца от нашата църква, заедно с отец Валтер и сестра Йола заминахме за Свищов на юношеска среща с децата от нашата епархия. В микробуса се помолихме на Бог и благополучно след час пристигнахме. Там почакахме да дойдат всички деца и започна срещата, на която ни говори дякон Ярослав Фогл. Много увлекателно ни разказваше за живота на свети Павел апостол, който се променил коренно след срещата му с Бог. После сестра Франческа ни раздели на 6 групи, които трябваше да размишляват по темите: "Любов, Семейство, Съединение, Живот и Свобода".

Моята група отговаряше за "Любовта". Всички ние - 11 деца си говорихме като приятели за това чувство, без което животът е немислим. Ръководеше ни една сестра, която ни помагаше да разберем великата сила на любовта в живота - духовния и обикновения, ежедневиия. С общи усилия съчинихме песен с мелодия и текст, песен отново за любовта. Моя беше идеята за мелодията. През почивката разгледахме Свищов. Отново се върнахме в църквата, където монсиньор Петко отслужи литургия.

Взехме си довиждане и потеглихме обратно. Сигурен съм, че след тази среща ще бъдем малко-по-добри, водени от любовта, любовта към хората, приятелите, семейството и Исус.

Тони Иванов

2010 година:

ще празнуваме три юбилея

В миналите броеве на нашия бюлетин четохме историята на нашата енория и по-точно от времето на “бременността” (1860) през “раждането” (1870) и първите стъпки. Видяхме също не малките трудности, през които новата общност мина и особено енорийския свещеник, отец Иполито Агосто. Изминали са почти 150 години от времето, когато русенската католическа общност “прохожда”. От тогава и до сега не е спирала никога, дори и в моменти когато слънцето става само едно светилниче. Ние приехме да жънем това, което други преди нас сяха. Погледът ни към миналото на нашата енория е благодарност към всички тях, към всичките предишни енорийски свещеници, сестри и енорияши. От 11 октомври 2009г ще стартираме нашия юбилей, посветен на три събития:

150 години от времето, когато католиците в Русе са имали редовно свещеник за службите (1860г);

140 години от времето, когато Русе е станало енория (1870г);

120 години от благословията на първия камък на нашата църква (12 октомври 1890).

Какво означава думата юбилей? Преди всичко да го разгледаме в еврейската традиция.

В Стария Завет е писано: “осветете петдесетата година и обявете свобода по земята на всичките ѝ жители: това да ви бъде юбилей; и всеки да се върне във владението си, и всеки да се върне между племето си” (Лев 25,10): целта на тази заповед е начина да “живеете на земята” (Лев 25,18), където социален аспект е основата за правдата. От това излиза тройния императив за юбилейната година: връщането в земите, опрощаване на дълговете, освобождение на слугите. Нищо не ни принадлежи, “Собственикът” на всичко е само Бог; Бог е

Господар; неправдата и неравенството са анулирани. Другият основен аспект на юбилея е опрощението между хората. Юбилеят започва с празника *yam kippur* (*ям кипур*) празник на помирието: “в деня Очищение затръбете с тръба по цялата ваша земя” (Лев 25,9). Тръбата беше от рог на овен, на еврейски *Yobel* (*Йобел*) от който идва думата юбилей.

Исус потвърждава тази практика когато Той се представя като изпратеният от Бога за да се изпълнят обещанията. В синагогата в Назарет той чете от книгата на пророка Исаия тези думи: “Дух Господен е върху Мене; затова Ме помаза да благовестя на бедните, прати Ме да лекувам ония, които имат сърца съкрушени, да проповядвам на пленените освобождение, на слепите прогледване, да пусна на свобода измъчените, да проповядвам благоприятната Господня година” прибавяйки “днес се изпълни това писание, което чухте” (Лк 4,18-19.21).

В първото хилядолетие няма свидетелства за практика на юбилеи, които от 1300г започват да се празнуват редовно, свързани с практиката на поклонения до светите места за да се получава опрощение на греховете.

Освен юбилеите за цялата църква (обикновено на всеки 25 години и специално както н.п. годината посветена на Свети Павел Апостол която ще приключи скоро) има и местни юбилеи. И в едните, както и в другите целта е същата: пълно обръщане към Бога от всеки вярващ.

Юбилеят е благодатна година, чрез която можем да променим към добро във вярата нашия живот, да се съединим все повече с нашия Господ Исус Христос.

Този юбилей, който приближава, ще ни даде възможност да го изживеем лично и като енория, и като общност. Чрез няколко инициативи, които ще организираме заедно (моменти духовни, културни, развлекателни...) ще ни се даде възможност да растем във вярата и да се опознаем по между си още повече, да се уважаваме и обичаме, като членове на едно и също тяло.

Резултатите на този юбилей зависят от всеки един от нас. От

това как ще го изживеем. Много е важен духа, с който ще влезем в юбилея; намеренията, които имаме за себе си; отвореното сърце, с което приемаме другия; участието с радост на организирания инициативи не само като “зрители”, а като “актьори”.

Избраното мото ще бъде за нас изходна точка, пътя и крайната точка:

**Твърди във вратата,
Милосърдни в прошката,
Единни в Любовта.**

Както разбрахме от историята на енорията която публикувахме през миналите месеци на страниците на този бюлетин, нашата русенска общност няма хилядолетна история. Можем да кажем че още сме млади: 150 години от времето когато станаме “мисионерска спирка”. Но точно защото сме млади имаме още ентузиазъм да вървим по-напред и да растем.

Сигурен съм, че тази юбилейна година ще ни донесе хубави плодове, но пак казвам зависи от всеки от нас и от всички нас.

За начало на юбилеят има избрана дата, но вече трябва да се приготвяме за този момент, за да не мине тази година незабелязана от нас.

Искам да приключа статията с тези думи на Свети Павел от Кръста, покровителя на нашата енория:

“Дух на безкрайна светлина и безпределна сладост, ела в сърцето ми! Елате несметни блага! Ела ти о неизмерима любов! Ела ти о единствен истински Бог с Отца и Сина! Ела неизмерно милосърдие да се настаниш в това горко разкаяно сърце! Ела ти, о любов моя! Ела ти, о сладост моя, светлина моя, живот мой, утеха моя, съкровище мое, богатство мое, мое истинско благо, моя единствена надежда, о Бог мой, о мое цяло! Елате, че линия от любов, елате че не мога вече да страдам като не ви обичам! Елате да ме разпалите до костния мозък!”

Отец Валтер Горра

Свещенството: дарът на Велики Четвъртък

Моето свещенство

Преди месец, когато очаквах моето свещеническо ръкоположение, предхождащата го Свята Седмица на Христовите Страдания имаше изключително значение. Защото не може да има по-добра подготовка за приемането на дара на свещенството от дара на съпреживяването на Тайната на нашето Спасение. А в тази Тайна особено място заема Велики Четвъртък: денят на Последната Вечеря на Господа. Денят на установяването на тайнствата: Евхаристията и свещенството. Това е ден, в който всички християни сме призвани да размишляваме върху онова, което сме получили от Христос и което ни свързва с Него.

Христос е изворът на свещеническото служение. Той е нашият единствен Първосвещеник. Той е глава на Светата Църква – Неговото мистично Тяло. От Него произлиза всяка наша благодат, всяка наша сила, всяка наша способност. Затова, приемайки ръкоположение от епископа – наследник на Апостолите, аз ставам свещеник заедно с Него и в Него. Той е, Който е установил тайнството и всяка свързана с него благодат. А това изисква послушание: призван съм да слушам всяко Негово Слово и да изпълнявам Неговата воля, приемайки я като моя. И да пребъдвам в Него, в неговата любов.

„Аз съм Лозата, а вие – пръчките”, казва Исус „пребъдете в Мен, и Аз - във вас. Пребъдвайте в Моята любов” (Йоан 15,4-5,9). Това е Неговото завещание, това е всичко, което Той желае от нас. „Пребъдвайте”: не означава ли това да поставя в Него цялата си способност да обичам, цялата си любов?

Колко важно е да пребъдваме единни в любовта. Тайната на Велики Четвъртък е свързана с любовта ни към Христос – изворът на всяка любов: особено на любовта към другия човек, към ближния.

“Ние, християните, и по особен начин – Христовите свещеници, - казва папа Павел VI, - притежаваме особен начин

*17 май 2009г: Отец Страхил
служи в нашата църква*

да обичаме Христа. Обичаме го истински като Личност, Която присъства винаги в живота ни, свързани сме с Него с цялото си сърце, с всичките си сили, с цялата си душа. Той е нашият Господ”. Велики Четвъртък е ден на любовта. Важно е за мен през този ден да се запитам: «Наистина ли съм способен да обичам?» Отговорът ми трябва да бъде: «да!» Този

отговор е в основата на свещеническия живот: «Да, Господи, ще Те обичам! Ще обичам само Теб, с цялата си душа. Всичко, което имам в живота си: желания, способности, мисли, радости, чувства – всичко е Твое, Господи. Аз съм Твой!» Това е обещанието, което съм длъжен да дам в деня, в който ще получа дара на свещенството. Обещание за цял живот!

Трябва да повтарям това обещание всеки ден. Със същата радост, със същото желание да бъда дар за другите. Независимо от слабостите, трудностите и грешките.

«Господи, Ти знаеш, че Те обичам!» - този е отговорът, който Петър дава на Господа. Този трябва да бъде и моят отговор: «Да, Господи, аз наистина съм слаб, беден, немощен, но Ти знаеш, че те обичам. И съм Твой».

Имам нуждата непрекъснато да повтарям това: то е израз на моя живот и на моето призвание. И е същност на бъдещото ми служение.

А то е: да бъда свидетел на Божията любов, за да може светът да повярва в Онзи, Който ми е поверил това служение. И да стоя винаги на пътя на обръщането. За да пребъдвам в любовта, към която съм призван. За да пазя винаги Словото на Велики Четвъртък, Словото на нашия Господ Исус Христос: «Пребъдвайте в моята любов!»

Отец Страхил Каваленов

РОСИЦА

КАЛИНА

РАДОСТИН

ВЕРОНИКА

НИКОЛ

Ви канят, да участвате в радостта за тяхното

ПЪРВО ПРИЧАСТИЕ.

неделя 14 юни

неделя 28 юни

Моето желание е

да благодаря на Бога заедно с вас

за десетата годишнина от

моето ръкополагане за свещеник.

Много ще се радвам на вашето присъствие.

отец Валтер

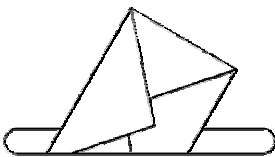

30 май: екскурзия до Букурещ:
посещение на енориите в
Чоплия и Попещи

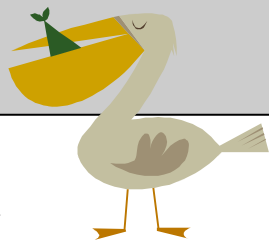
Празнувахме тези тайнства

31 май:
кръщението
на
Емануил

Пеликанът

Когато Пеликанът излетя за да търси храна, една змия, скрита сред клоните, започна да пълзи към гнездото. Малките спяха спокойни.

Приближи се змията и с едно зло пламъче в очите започна избиването. Едно отровно ухапване на всяко и бедните малки птици преминаваха веднага от съня към смъртта.

Доволна, змията се върна в своето леговище, за да се наслаждава на пристигането на Пеликана. И наистина, след малко се върна птицата. При вида на това избиване започна да плаче и неговата жалба бе толкова отчаяна, че всички обитатели на гората го слушаха трогнати.

„Какъв е смисълът на моя живот сега без вас?“ каза бедният баща гледайки своите убити деца. „Искам да умра и аз като вас!“ и с клюна започва да къса гърдта, точно над сърцето си. Кръвта бликаше на струи от раната, къпейки малките.

В това време Пеликанът вече умираш, потръпна. Неговата топла кръв върна живота на неговите деца, неговата любов ги беше възкресила. Тогава много щастлив той наведе глава и издъхна.

Този Пеликан е Исус Христос който даде живота си за да ни спаси от отровното ухапване на греха.

Спомняш ли си да му благодариш за този жест пълен с любов?

Сестра Терезита